

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

Reina de les festes, dames de la ciutat, membres de la Corporació Municipal, senyores i senyors.

Després del magnífic documental que ens ha preparat Abel Campos per recordar aquells meravellosos anys en què tots vostès van decidir unir per sempre les seues vides, em permetran que comence les meues paraules amb una cita musical. La cantava Raphael aquell any 1967 i amb ella va representar Espanya en un festival d'Eurovisió que era, aleshores, un trampolí de prestigi com hi ha hagut pocs.

*Hablemos del amor una vez más
que es toda la verdad de nuestra vida*

Ens pot agradar més o menys la cançó, però no podem negar que en aquesta estrofa s'amaga una gran veritat: l'amor és allò al voltant del qual giren totes les coses importants de la nostra vida. L'amor a la parella, als fills, a la família. També l'amor a un poble o l'estima que sentim envers els nostres amics més propers.

De vegades, en el món tan ràpid en el que vivim, amb totes les obligacions i els deures als quals hem de fer front cada dia, podem caure en l'error de

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

creure que l'èxit professional és la clau de la felicitat. Però -segur que coincidiran amb mi- estic convençut que no hi ha major felicitat que la que trobem cadascú de nosaltres en la nostra llar.

La família, la llar, és el refugi de felicitat que construïm al llarg de la nostra vida. Per això, aquest acte d'homenatge a les noces d'or matrimonials és un dels que més m'agraden de tots els que celebrem al llarg de l'any. Perquè reunir en aquesta sala les dones i homes que fa 50 anys van decidir unir-se per sempre és reconèixer el valor de l'amor i del respecte mutu per construir societats més felices.

I aquest ha de ser el principal objectiu de qualsevol representant públic: fer millor la vida dels altres. Que tots siguem, en la mesura de les nostres possibilitats, un poquet més feliços cada dia.

Els 31 matrimonis que hem homenatjat aquest matí són el millor exemple a seguir en aquesta cerca de la felicitat col·lectiva. Estar 50 anys l'un al costat de l'altre significa que cada dia han posat de la seua part per escoltar-se i per entendre's; que han vençut junts les adversitats, contribuint, cadascú a la seua manera, a un projecte de vida comú.

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

Vull demanar-los que facen un poquet la vista enrere. Al fil de les melodies que hem pogut escoltar a l'inici d'aquest acte, viatgem per un moment als anys de Los Brincos o les primeres cançons de l'estiu de Georgie Dann, que d'ací una setmana veurem ací mateixa, a la plaça Major. Un exemple viu que l'edat, per ella mateixa, mai no és una barrera per viure la festa i la vida amb tota plenitud.

En aquells anys del 'ye-ye' i dels primers bikinis a les platges de Benidorm, vostès van prendre una de les decisions més valentes de la seua vida: casar-se i començar a construir una família. La decisió més valenta i també la més encertada. El fet que hui estiguen ací n'és la millor mostra.

No ha sigut un camí fàcil. Aquell 1967, quan vostès van passar per l'altar, Vila-real, Espanya i el món vivia un temps convuls. Molt complicat. El colp d'Estat de Grècia, la Guerra del Vietnam o l'alineament del món en dos blocs enfrontats en la Guerra Freda són algunes de les fites històriques que ens deixa una breu fullejada a l'hemeroteca del 1967. D'algunes d'elles, hem pres bona nota al llarg de la història per tal de no repetir-les. En altres, malauradament, seguim ensepegant-nos 50 anys després.

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

Només una curiositat: el 1967, Nacions Unides aprovava el protocol sobre l'Estatut dels Refugiats. I tots sabem que, encara hui, la protecció del refugiat de guerra és un dels problemes humanitaris més greus de les societats actuals, davant el qual les institucions espanyoles i europees estan actuant amb una tebiesa intolerable.

Afortunadament, hui com ahir, Vila-real ha sigut sempre una ciutat solidària, amb un entramat social fort. En el cas de la crisi dels refugiats sirians ho hem tornat a demostrar.

Hui, com ahir, ens podem enorgullir de dir que Vila-real és una societat compromesa. I ho som gràcies a gent com vostès. Perquè no podem comprometre'ns amb els altres si no som capaços de fer-ho amb nosaltres mateixa.

No hi ha compromís més íntim que el que contraïem amb la família. Amb la parella. És un compromís de per vida. Ser per sempre el muscle on se sostindrà l'altre i saber que sempre tindràs a la vora un braç en el qual trobar el suport. Les dues meitats d'eixe producte tan nostre com és la taronja, a les quals anem sumant, amb els anys, els fills, els nets. La família.

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

El concepte de família, o millor les formes de la família, han canviat molt des d'aquell moment en què vostès van decidir començar a construir la seua pròpia. Però el que no canvia ni canviarà mai és l'ingredient principal sobre el qual s'assenta tota família: l'amor, el respecte i l'enteniment mutu. El ser capaços de cedir una parcel·la d'individualitat per a posar-la al servei del projecte comú. Prendre cura l'un de l'altre i complir la promesa de lleialtat i compromís que ens vam fer en iniciar el camí compartit.

I fer-ho, a més, cada dia. Un darrere l'altre. No és fàcil. Perquè, com va dir el premi Nobel colombià Gabriel García Márquez –que, per cert, publicava precisament al 1967 la novel·la ‘Cents anys de soledat’-

El problema del matrimonio es que se acaba todas las noches después de hacer el amor y hay que volver a reconstruirlo todas las mañanas antes del desayuno

Tornem encara un moment al 1967. Als anys de *Bonanza* o d'*Embrujada* en aquells televisors d'antenes impossibles de sintonitzar que encara eren un luxe per a moltes llars. Molts de vostès, els que van passar per l'altar en alguna de les parròquies de Vila-real, recordaran amb nostàlgia com eren els

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

carrers de la nostra ciutat. Un poble de 30.000 habitants que creixia a passes de gegant.

Un Vila-real que avançava ja aleshores com ho fa ara.

Recordaran que aquell va ser l'any de les primeres classes a l'institut Francesc Tàrraga, que tant ha marcat la vida educativa de la ciutat des d'aleshores. Els anys del nou ajuntament –que hui veiem ja antic- o de l'inici de les obres de la piscina del Termet. La mateixa que fa uns anys vam tornar a recuperar a la vora del Millars després d'anys abandonada. Eren els anys de l'eclosió de la maquinària agrícola, de la qual Vila-real va ser un referent, amb 17 tallers i una trentena de models de motocultors i cavadores.

Els anys de la transformació, que vostès van viure en primera persona.

Del 'xicotet Japó' d'aquella dècada dels 60 prompte vam passar a marcar el pas en l'àmbit internacional en una indústria incipient, la ceràmica, que ha acabat configurant la fisonomia i l'estructura econòmica de la ciutat que som hui.

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

Avançada i innovadora, generadora d'oportunitats i sempre justa i solidària.

Sempre hem sigut una ciutat treballadora que ha plantat cara a les adversitats, donant noves solucions al reptes nous que se'ns han anat presentant. De les gelades de meitat del segle passat a la reconversió industrial; de la crisi financera dels últims anys a la redefinició del projecte de ciutat que vivim hui, centrat en el coneixement, la innovació, l'educació i la salut i l'esport.

Aquest esperit de superació i esforç ha passat de generació en generació. De vostés als seus fills i d'ells als seus nets. Per tant, és gràcies a vostés que hui som el que som.

El temps, al contrari del que diu la cançó, passa molt ràpid. Massa, de vegades.

Qui els anava a dir a vostès que, 50 anys després, estarien asseguts en aquest Auditori, aleshores el Cinema Villarreal Teatre, envoltats de tota la tecnologia i les comoditats que tenim ara? Telèfons mòbils que ens connecten en un segon amb l'altra part del món, accés a tot tipus

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

d'informació en qualsevol moment... Estem més connectats que mai i, tanmateix, sembla que costa més que mai comunicar-se.

Segur que més d'un de vostès ha hagut de renyir el nét per jugar amb el mòbil a la taula dels diumenges al maset... Probablement, en algun cas li estarien contant alguna d'aquelles batalletes de quan es van conèixer, com festejaven pel camí del Cedre o de l'Estació o com eren aquells 'guateques' que immortalitzaria després Peter Sellers en aquella divertidíssima pel·lícula.

Recordar aquells anys de joventut i poder compartir-los amb la gent que tenim a prop sempre és emotiu i entranyable. Històries compartides en la complicitat de la llar que ens ajuden a conèixer millor els nostres pares i avis i que segur han ajudat els seus fills i nets a conèixer-los millor, a comprendre les seues actituds davant la vida, la seua resposta a situacions que els més joves viuen sota un prisma completament diferent al nostre.

Les circumstàncies, el context en què vivim, contribueixen a definir-nos:

Yo soy yo y mis circunstancias, deia el filòsof Ortega i Gasset

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

La vida ens marca. No podria ser d'altra manera. Tots els que estan ací hui en esta sala, els 31 matrimonis homenatjats, han compartit vivències; probablement molts siguen veïns, amics, companys de feina o de partida al guinyot. Però cadascú de vostès ha fet front a eixes mateixes circumstàncies d'una manera única. De vegades amb més sort; altres amb menys. Amb encerts i errors. Com tots. Perquè som humans i ens equivoquem.

Però poden estar ben orgullosos i orgulloses, perquè el que han aconseguit no està a l'abast de qualsevol. Una vida plena, feliç, envoltats de la gent que estimen i que els estima.

No hi ha recompensa més important a la vida que l'afecte i el reconeixement dels nostres.

I això és el que vol ser aquest acte. Un homenatge senzill i sincer; un reconeixement a la nostra gent. A la de veritat, com vostès, que han treballat cada dia, a casa i a la fàbrica, la tenda, l'hort o l'oficina, per fer

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

avançar Vila-real sense oblidar mai que, com cantava Raphael al 1967, l'amor és l'única veritat de la vida.

Mai no reconeixem prou el paper de les llars, de les famílies felices, per construir societats millors.

Hi ha premis empresarials, literaris, premis científics o esportius... però no hi ha premis a la felicitat del dia a dia. Al que vostès han aconseguit durant 50 anys de vida compartida. Aquest acte, sense grans pretensions, vol ser això: un humil homenatge, de cor, a les nostres famílies, de tot tipus i condicions, que són les que fan a Vila-real la ciutat que som.

Esperem haver-lo aconseguit i haver-los ajudat a recordar les sensacions i les emocions que van viure fa 50 anys, quan Vila-real era una ciutat que s'obria al món i vostès, uns joves amb tota la vida per davant i una il·lusió: viure-la l'un al costat de l'altre. Enhorabona, perquè ho han aconseguit.

Voldria dedicar les meues últimes paraules en agraïment a la Regidoria de Família i l'àrea municipal de Protocol per l'organització de l'acte. Al

HOMENATGE A LES NOCES D'OR MATRIMONIALS

personal de l'Auditori, que sempre fa possible que tot parega fàcil, quan no ho és.

I a tots vostès, gràcies per la seua atenció i per la seua tenacitat. Per ser un exemple a seguir per als seus i per a tots nosaltres. I per seguir fent bo el clàssic de Virgili:

Amor omnia vincit (L'amor ho pot véncer tot)

Moltes gràcies a tots i molt bona vesprada.